

Привържениците на младият комитет не искаха да се откажат от пропагандата чрез печата и живото слово: те съветваха да се ватулят съ знамето на вѣрата, както това направиха неотдавна Поляците. да се прилѣпят къмъ българската църква, и при звѣнението на камбаните и на свѣщенните пѣснопѣния да огласятъ пѣсенята на българската свобода; те желяха да оварятъ въ същото време съ свѣтлината на църквата умовете и понятията на българския народъ. да дѣйствуватъ не съ сила, но мирно, не съ заплашвания, а съ молби. не съ чуканieto на орѣжieto, но съ широкостта на змията, не съ ногтитъ на лева, но съ кротостта на гълъбината, и съ събраното чрезъ ланци влато да купятъ българската автономия. До тогава трѣбва да се пише и да се печата колкото се може повече, да се разпращатъ книжки по българските домове, ханища и колиби. на голѣмите и малките хора, а даскалитъ, учителитъ, свѣщенниците и калугеритъ трѣбва да четатъ книжките на народа и да го обучаватъ на четмо.

Лѣската Рѣка не оспоряваше нито едното, нито другото мнѣние, даже не ги удостои съ разглѣждане, а само повтори: „въстанието е заповѣдано, въстанието е необходимо; то е необходимо за това. въшото е заповѣдано“. Както е заповѣдалъ Невидимиятъ, така и трѣбва да бже; неговата заповѣдъ е същото, което е и папското non possumus; нѣма другъ изходъ—трѣбва да се изпълни заповѣдта.

Заговори младиятъ Данко:

— Авъ исходихъ Българската земя надлъжъ и на ширъ, вглѣдахъ се въ хайдутитъ. въ българската църква, даже въ казанитъ, настоящи български юнаци. Занаята на хайдутина и киседжията се аресва на Българския народъ и е приемливъ за него; всѣкий Българинъ, ако самъ не е хайдутинъ, то обича хайдутина, удивлява му се и му доброжелателствува като на самаго себе. Това е слѣдствие отъ дълговременната и тѣжка неволя и отъ това че нѣма родовито благородно съсловие. Народъ полъ чуждо иго, не имѣеки предпочители, къмъ които той би могълъ да се обърне, които би го ободри-